

Dikke Jef

Gedurende de 4 bezettingsjaren in de 2de Wereldoorlog was waarschijnlijk de meest bekende en beruchte Duitser aan onze kust, de gefreiter Josef Hohn, die het bevel voerde over de plaatselijke Kommandatur.

Hij stond van in het begin bekend als „Dikke Jef”, wegens zijn redelijke zwaarlijvigheid. Zijn eigenlijke naam was Josef Hohn. Wat voor ons nogal vreemd overkwam was dat een militair met een heel lage graad voor de orde en de tucht in een bezette stad moest instaan.

Dikke Jef was gefreiter. Dit is niet meer dan soldaat 1ste klas of korporaal.

In het Kommandatur, gevestigd in het Hôtel du Parc op het Marie Joséplein, kon hij alle beslissingen nemen die voor de orde nodig waren. Het aantal Oostendenaars dat daar moest komen zat al vlug met de schrik op het lijf. Dikke Jef blafte iedereen toe, soms ook Duitse officieren die iets kwamen eisen. Als dat in tegenstrijd was met de algemeen geldende orders klonk het ook voor hen „Nein, raus!” Bij vermoedens van sympathie met de geallieerden kregen ze daar op bevel van Dikke Jef een pak rammel, waarop bijna altijd onvermijdelijk de aanhouding en de overbrenging naar de Brugse gevangenis volgde.

Hekel aan Vlamingen

Dikke Jef had lange lijsten van verdachte Oostendenaars. Hij was meestal razend op de Vlamingen, die hij als onwaar-

Dikke Jef, de Duitse bezetter, die het 4 jaar in Oostende voor het zeggen had.

dige burgers beschouwde. De enen waren terroristen, spionnen en gewapende weerstanders. De anderen deden of ze met de Duitsers meededen en kloegen kennissen, geburen, zelfs soms familieleden aan voor futilliteiten (voor bijvoorbeeld het beluisteren van de Engelse radio). Veel van die lasterbrieven waren anoniem. Hij

vond dat onwaardige Germanen. Het V.N.V., dat zich op allerlei manieren ter zijner dienste stelde, bekleog zich bij hem over een ingegooide ruit in hun lokaal „Ibis”. Hij liet daarna enkele zogezegde Engelsgezinden verplicht de wacht optrekken aan het lokaal „Ibis” aan de Vindictivelaan. Toen het koud werd en die mensen

daar in regen en wind de wacht moesten optrekken, mocht er een strandkabine geplaatst worden. Dat was niet naar de zin van enkele heethoofdige V.N.V.-ers, die plots in groep naar buiten liepen en die strandkabine in het dok gooiden. Toen het incident ter ore kwam van Dikke Jef, gaf hij het bevel onmiddellijk de verplichte wacht stop te zetten, want, hij moest voor de orde en de tucht instaan.

Harde hand

Soms werd er wel geprovokeerd, vooral in het begin van de oorlog. Zo werd er op 21 juli 1941 een jongerenmanifestatie gehouden langs de Kommandatur. Dikke Jef stormde naar buiten met enkele Feldwebels en na enkele revolvergeschoten werden er een viertal, van op de eerste rij, aangehouden. De anderen, ongeveer een honderdtal, vluchtten naar alle kanten en wisten zich schuil te houden in de vele zijstraten van de stad. De vier hebben het zwaar moeten bekopen. Na veel en hard geslagen te zijn, werden ze naar Brugge overgebracht.

Onlangs kreeg ik een brief van R. Oosterwind uit Melle, die mij vertelde dat hij samen met enkele klasgenoten uit het college aangehouden werd nadat ze foto's hadden gemaakt op hun bedevaart naar het Bredens kappelletje. Na verhoor van Dikke Jef in Oostende werd zijn straf op 18 dagen Brugse gevangenis gebracht. Zij kregen alle vier een huiszoeking. Als de radio op Engeland was afgestemd kreeg hun vader 3 maanden gevangenisstraf.

Bij de eerste karnavalstoet na de oorlog, was Dikke Jef en zijn Feldwebels een dankbaar onderwerp van gehoon en spot. Dit en nog zoveel meer schoot me te binnen na 50 jaar bevrijding.

(Omer Vilain)